

og indspilninger, og den generelle kulturpolitiske interesse i, at der tilvejebringes midler til støtte af kunstnere og projekter, som ellers ville kunne have vanskeligt ved at slå igennem.

Det er ikke uden videre muligt at skønne, hvor store beløb der kan blive tale om, da dette afhænger af den størrelse, som vederlaget bliver fastsat til. En vis vejledning kan hentes i den betænkning, som det af kulturministeren nedsatte udvalg vedrørende revision af ophavsretslovgivningen afgav i 1982 (Betænkning 944/1982: båndafgifter – sanktioner – påtale side 23 og 54). Udvalgets flertal foreslog, at et vederlag fastsættes i overensstemmelse med de sædvanlige tariffer, som anvendes for indspilning af musikværker. Flertallet foreslog på denne baggrund et vederlag på 8 øre pr. minut for lydbånd og 20 øre pr. minut for videobånd. Der kan endvidere henvises til Finland, hvor lovgivningen herom trådte i kraft i 1984. Vederlaget har her siden 1987 været fastsat til 0,03 FIM pr. påbegyndt minuts spilletid for lydkassettebånd og 0,06 FIM pr. påbegyndt minuts spilletid for videokassettebånd. Dette svarer i dansk valuta afrundet til henholdsvis 5 og 10 øre. Der betales således for et normalt lydkassettebånd med 60 minutters spilletid svarende til 3 kr. og for en tre timers videokassette 18 kr.

I alt indkasseredes der i Finland i 1984 (6,5 måneder): FIM 5,4 mio., i 1985: FIM 26,6 mio. og i 1986: FIM 44,3 mio. Taksterne lå fast i alle de nævnte år, men blev i 1987 pristalsreguleret gennem en stigning med 20 pct. Herefter indkasseredes i 1987: FIM 44,7 mio. og i 1988: FIM 58,5 mio.

For Danmarks vedkommende er det ikke muligt at angive, hvor mange henholdsvis lyd- og videobånd der årligt sælges. Der er dog grund til at formode, at man vil kunne opnå en inkassation i samme størrelsesorden som den finske, naturligvis afhængig af vederlagsansættelsens størrelse.

Omkostningerne ved at administrere et båndvederlag kan forventes at blive minimale. I Finland har organisationen TEOSTO, som administrerer de tilsvarende finske regler, oplyst, at omkostningerne herved udgør ca. 2 pct. af indtægterne. Dette lave tal hænger først og fremmest sammen med, at man ved fordelingen af kompensationen i alt væsentligt kan støtte sig til de allerede foretagne edb-registreringer af, hvilke værker og indspilninger der fremstilles og benyttes. Heller ikke administrationen af støttepuljen medfører nogen særlig belastende omkostninger.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Til § 26 a, stk. 1

Bestemmelsen er bredt formuleret, således at den dækker alle former for nuværende og fremtidige indretninger, som kan benyttes til indspilning af lyd- og billedoptagelser. Den vil således også finde umiddelbar anvendelse på bånd til digitale båndoptagere (DAT), når disse bliver markedsført her i landet. Også andre fremtidige optagelsesmetoder vil falde ind under bestemmelsen, men vederlagsniveauet for sådanne i dag ukendte medier vil skulle fastsættes på baggrund af de særlige forhold, som måtte gøre sig gældende for disse.

Bestemmelsen omfatter kun bånd m.v., som er egnet til privatkopiering af lyd- og videoptagelser og tilsvarende udsendelser. Diktafonbånd og bånd, som alene anvendes i professionelle sammenhænge, såsom f.eks. de særlige videobånd, som alene anvendes af radiofonier og videoproducenter, omfattes ikke af reglen. Heller ikke disketter og lignende til edb-brug er omfattet. Bestemmelsen åbner dog mulighed for, at også den igangværende udvikling af edb-baseret optagelses- og kopieringsudstyr vil kunne inddrages under ordningen, når den bliver relevant for private forbrugere. Der er her tale om udstyr til kopiering af både lyd, fotografier og levende billeder.

Betalingspligten indtræder principielt ved fremstillingen eller importen, idet det ellers ville være vanskeligt at føre en effektiv kontrol. I praksis må man imidlertid forvente, at der indgås aftaler mellem fremstillerne/importørerne og den organisation, som omhandles i § 26 b, stk. 1, således at der først sker afregning, når båndene videresælges til grossister eller detailhandlere.

Til § 26 a, stk. 2

Fastsættelsen af vederlagets størrelse følger samme regler, som er fastsat i en række bestemmelser i loven om den såkaldte tvangslicens, dvs. at parterne principielt skal indgå en nærmere aftale herom. Lykkes det dem ikke at opnå enighed herom, vil hver af parterne kunne indbringe spørgsmålet for det såkaldte tvangslicensnævn, der er omhandlet i § 54.

Vederlaget skal udgøre en rimelig betaling for fremstillingen af eksemplarer til privat brug. Nævnet skal derfor påse, at den står i et rimeligt forhold til de gængse vederlag, som betales for kommercielle indspilninger. Såfremt en båndtype kan anvendes til både lyd- og videooptagelser, fastsættes vederlaget efter den højeste takst.

Til § 26 b

Efter forslaget skal vederlaget kun kunne kræves af én samlet organisation, som er repræsentativ for alle de berørte rettighedshavere. Herved undgås, at im-